

βλήμα

βλήμα, το, ουσ. [<αρχ. βλήμα <βάλλω], το βλήμα. **1.** αυτός που δύσκολα αντιλαμβάνεται αυτό που του λέμε, ο αργόστροφος, ο κουτός, ο βλάκας: «έπεσα πάνω σ' ένα βλήμα και δεν μπόρεσα να συνεννοηθώ με κανέναν τρόπο». Από την εικόνα του ατόμου, που έχει τραυματιστεί στο κεφάλι από σφαίρα ή από θραύσμα οβίδας και που, γι' αυτό το λόγο, έχει πειραχτεί η διανοητική του ισορροπία. **2.** αυτός που είναι ιδιότροπος, παράξενος: «μην κάνεις πολλά αστεία μαζί του, γιατί είναι βλήμα ο άνθρωπος και κάθε τόσο παρεξηγείται».

- έχει βλήμα στον εγκέφαλο, είναι πειραγμένος διανοητικά, είναι ανισόρροπος: «μη του πας κόντρα, δε βλέπεις που έχει βλήμα στον εγκέφαλο ο άνθρωπος;».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας